

Digue'm de què presumeixes...

JUAN-JOSÉ LÓPEZ BURNIOL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 20.04.08

El 20 de febrer, el Parlament de Catalunya va aprovar la llei de contractes de conreu. La seva promulgació ha passat sense pena ni glòria. No va ser així en una altra època, quan el Parlament va aprovar -- el 12 d'abril del 1934-- una altra llei amb el mateix nom i idèntic objecte --regular els contractes de conreu--, amb la intenció, entre altres, de resoldre la candent qüestió rabassaire. Es tractava llavors d'una reforma agrària gradualista, sense cap voluntat col·lectivitzadora, però que va provocar les ires de l'Institut Català de Sant Isidre, que va anunciar que s'oposaria a la llei amb el suport de la dreta espanyola. La Lliga Catalana, pressionada pels propietaris agraris, va instar el Govern central a la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la llei. Aquest va prosperar --per 13 vots contra 10-- i el Parlament va ser declarat incompetent en matèria social agrària. El resum d'Albert Balcells és exacte: "La reforma social apareixia lligada a la defensa de l'autonomia catalana i la reacció social i política, al centralisme renaixent".

Mig segle després, la llei d'ordenació territorial del 1987 va suprimir la Corporació Metropolitana de Barcelona, creada el 1974, que englobava 27 municipis i era vista per la Generalitat com un contrapoder socialista. El recel era explicable, però la solució va ser brutal, i els seus efectes -- 20 anys després-- molt negatius. Però, tot i que es va ponderar en el seu moment la possibilitat d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta llei, va prevaler el bon sentit i els socialistes no ho van fer. És indubtable que la van encertar.

Tot això ve a tomb, els dies que corren, davant els decidits intents d'alguns polítics catalans --i les seves tropes auxiliars-- dirigits a pertorbar en la mesura del possible les relacions entre els Governos català i central, oferint-se per col.laborar amb el central al preu de debilitar el català, fins a provocar la seva crisi i el consegüent avançament electoral a Catalunya.

En poques paraules: aconseguir fora de casa el que es va perdre a dins.
Res a objectar: tothom es busca la vida on pot. Més en mata la fam.